

fremdeles som umyndige Skabninger vente paa, at samfundsinteresserede — men dog uden for deres Fag staaende Mennesker — (gennem Avisartikler o. l.) skal skaffe dem den nedladende Haandsrækning, der skal skabe dem taaleligere Vilkaar? Eller træder de en skønne Dag frem — en i ge og frejdige og siger: »Vi er en Stab af Kvinder, som hver Dag — ofte under stærkt Højtryk — udøver et Arbejde i Selskabets og Publikums Tjeneste, et Arbejde, hvis Værdi vi nu har læt at ansett og som vi i Fremtiden ogsaa skal forstaa at omsett, saaledes at det bliver et Levebrød for os«. ? ?

Den unge Pige, der skal leve af 40 Kr. om Maaneden (og som maaske helst skal »spæde lidt til hjemme«) hun traadte sikkert gerne imorgen den Dag frem og sagde noget lignende, hvis alle de andre gik med.

De andre — det er dem, der bor frit hjemme og kun skal tjene til Klæderne — eller dem, der bor frit og faar Klæderne hjemme, og saa skal skaffe Pengene til Conditoresbesøg, Teaterbilletter, Gaver o. s. v. — dem, der skal samle sammen til en Udenlandsrejse, — dem, der i Forlovelsestiden skal samle sig et Udstyr. — De andre, det er dem, der smuds konrurerer! — Og de føler ikke det som en blodig Uret, ellers vilde de vel næppe gøre det.

Og disse andre gaar ikke med — foreløbig! Telefondirektøren og alle de Masser af Arbejdsgivere, der benytter denne Arbejdskraft, kan indtil videre være ganske rolige. — Skulde det ske, at en lille forhutlet Telefondame, Kontordame, Ekspeditrice eller Lagerdame en Dag med Frygt og Bæven i Privatkontoret forsøger paa at forklare, at 30—40 Kr. om Maaneden er meget lidt — »selv for en Kvinde« — naar man skal have Mad; Husly og Klæder — saa kan d'Herrer smile trygt. Der sidder rundt om i de »dannede« Hjem Skarer af unge Piger, der er villige til at erstatte denne utilfredse, — der uden

Skrupler er rede til paa et andet Menneskes Bekostning at skaffe sig Klæder, Lommepege, Udenlandsrejse og Udstyr.

Det er imod disse »unge Piger fra dannede Hjem« jeg retter Anklagen, det er dem (ikke Telefondirektøren), der — gennem deres forkastelige Snyltesystem — »udelukker alle de dannede, men ubemidlede unge Piger, der skal have et Levebrød« fra at søge Stillingerne. — Det er dem, der, overalt, hvor de findes — og de findes mange andre Steder end i Telefonselskabet — er »medvirkende til at skabe en i høj Grad usund og fordømmelig Konkurrence paa det kvindelige Arbejdsmarked, en Konkurrence, der ødelægger Arbejdsvilkaarene for Tusinder af Kvinder og drager Konsekvenser efter sig, der er farlige for hele Samfundet.«

Det er disse Kvinders Eftertanke og Ansvarsfølelse, der skulde vækkes, og de bør — overalt hvor de træffer paa selvstændigt arbejdende Kvinder — føle at vi ikke kendes ved dem som Kamerater!

Der er i Fru A.'s Artikel endnu et Spørgsmaal, som jeg gerne vilde berøre. Fruen nævner »De københavnske Sporveje« som et Selskab, der bestræber sig for at lønne deres Personale saaledes, at de kan leve af deres Arbejde, idet de »straks ved deres Ansættelse faar 1000 Kroner aarligt foruden en mindre Tantieme«.

»Straks ved deres Ansættelse« — vil det sige, at unge Piger, der kun har de Kvalifikationer, der aabner dem Adgang til Ansættelse i Telefonselskabet — altsaa er hvad Telefondirektøren nu forstaaer ved »dannet« — at de med de samme Kvalifikationer kunde faa Ansættelse i Sporvejselskabet og begynde med 1000 Kr. og Tantieme? Eller er det ikke saadan, at de, der kan opnaa denne Begyndelsesløn, enten møder med en vis Eksamensuddannelse eller paa en anden Arbejdsplads har staaet deres Læretid ud og altsaa straks